

*Regelen tot beperking van de vrijheid tot het aanbieden
en verstrekken van geschenken in verband met het
uitoefenen van een bedrijf*
(Wet beperking cadeaustelsel)

DERDE NOTA VAN WIJZIGINGEN
(Ingezonden bij brief van 14 Februari 1955)

No. 13

Artikel 2 wordt gelezen:

1. Het is verboden in verband met het uitoefenen van een bedrijf geschenken aan te bieden of te verstrekken in de vorm van goederen, tenzij deze van dezelfde soort zijn als goederen, welke bij het uitoefenen van dat bedrijf tegen betaling plegen te worden verstrekt.

2. Het in het eerste lid vervatte verbod geldt niet, indien aannemelijk kan worden gemaakt, dat bij het aanbieden en verstrekken der geschenken niet wordt onderscheiden tussen directe of indirecte afnemers en niet-afnemers.

3. Het in het eerste lid vervatte verbod geldt evenmin ten aanzien van het aanbieden en verstrekken van geschenken aan wederverkopers van goederen, als bij het uitoefenen van het betrokken bedrijf tegen betaling plegen te worden verstrekt, en aan bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen, naar Ons oordeel in economisch opzicht met zodanige wederverkopers gelijk te stellen groepen personen.

Toelichting

In deze redactie van artikel 2 wordt in het eerste lid gesproken van: „aan te bieden *of* te verstrekken” en in het tweede en derde lid van: „aanbieden *en* verstrekken”. De aandacht zij er op gevestigd, dat dit verschil in terminologie bewust is gekozen.

Indien in het eerste lid het woord „en” ware gebruikt, zou dit kunnen leiden tot de opvatting, dat voor veroordeling wegens overtreding van het verbod het aanbieden en het verstrekken beide zouden moeten worden te laste gelegd en be-
wezen. Hierdoor zouden vooreerst de gevallen, waar aanbieder en verstreker verschillende personen zijn — men denke aan het geval, dat de fabrikant de cadeauregeling in de pers aankondigt en de winkelier deze feitelijk uitvoert —, buiten het verbod vallen. Hetzelfde zou gelden, ingeval uitsluitend van aanbieden of — waarschijnlijker — verstrekken sprake is. Bovendien zou de vervolging van overtredingen worden bemoeilijkt; het zal immers somtijds moeilijk zijn het aanbieden en verstrekken, ook al vinden zij beide door dezelfde persoon plaats, beide te bewijzen. Door gebruik van het woord „of” worden deze moeilijkheden vermeden.

Bij het tweede lid ligt de situatie anders. Zou men hier het woord „of” gebruiken, dan zou van de uitzondering ook kunnen profiteren degene, die wel aan *iedereen* aanbiedt, maar zich bij de verstrekking tot *afnemers* beperkt. Hier dient derhalve het woord „en” te worden gebezigd.

In het derde lid is om taalkundige redenen het woord „en” gebruikt, al zou hier, wegens de van die van het tweede lid afwijkende constructie, verandering in „of” geen materiële gevolgen hebben.

Met de thans gegeven redactie van het tweede lid wordt niet meer beoogd dan een verduidelijking der bedoeling. Het is bij deze redactie duidelijk, dat het bij de mondelinge behandeling

gegeven voorbeeld van de fabrikant, die zijn arbeiders bij de geboorte van een kind een geboortelepel schenkt, onder de uitzondering van dit lid valt. Immers, bij de verstrekking dezer geschenken wordt geen rekening gehouden met de hoedanigheid van afnemer, doch slechts met die van arbeider.

De ondergetekende merkt nog op, dat het geven van dergelijke geschenken naar zijn oordeel zeker geschiedt „in verband met de uitoefening van een bedrijf”. Wijziging dezer uitdrukking in „bij de uitoefening van een bedrijf” is, zoals uit het bovenstaande blijkt, voor het geval der geboortelepels onnodig. Deze wijziging zou overigens ongewenste gevolgen kunnen hebben in andere gevallen, waar men wellicht met succes zou kunnen stellen, dat de cadeau-actie weliswaar *in verband met*, doch niet *bij* de uitoefening van een bedrijf geschiedt.

De Staatssecretaris van Economische Zaken,
G. M. J. VELDKAMP.